

Sinnikkyys * Toimeliaisuus * Elämänhalu

N:o 10

Toimitusneuvosto:
Timo Vesterinen (pj.) Jorma Vesterinen
Riitta Nieminen Justina Westerinen

Vesteristen sukuseura ry:n jäsenjulkaisu
Kotisivu: www.genealogia.fi/sukus/vesterinen

Kustantaja: Vesteristen sukuseura ry
Porslahdentie 18 E 6
00980 Helsinki

Painatuspäivä
7.12.2001

VIRON VESTERISIÄ TAPAAMASSA 15.-16.6.2001

Vesterinen... Vesterinen... omaa sukua Vesterinen...

Vesteristen sukuseuran "väli-vuoden" matka suuntautui tänä vuonna Viroon. "Halikon-Sep-po" Vesterinen oli rakentanut mainion matkapaketin reilulle kolmellekymmenelle mukana olleelle matkaliselle.

Ahvenanmaalaisvarustamo siirsi seurueen takuuvarmasti Helsingistä Tallinnaan, josta Launokorven linja-auto Timo "veljenpoika" Launokorven ohjastamana otti suunnan kohti Viljandia.

Autossa oli runsaasti tilaa, joten laiva-aamiaisen sulatteleminen sujui ns. väljästi.

Justina Westerinen oli saanut houkutteltua oppaaksemme virolaissyntyisen Maire Hartikaisen.

Maire hoiti opastuksen tosisaan, joten se tietopaketti jonka saimme, koskien eteläistä naapurimaatamme, oli täyteen pakattu. Historiaa, maantietoa, nimiä ja vuosilukuja tuli sellaisella vauhdilla, että vastaanotto-kyky oli koetuksella. Mielenkintoista kaiken kaikkiaan. Niin lähellä oleva naapurimme, joka usean vuosikymmenen ajan sattuneesta syystä oli niin etäällä meistä. -Niin muutuu maailma, Eskoseni, kirjoitti A.Kivi ja siitäkin on jo kauan.

Matkalla Viljandiin oli ohjelmaan sijoitettu kaksi mainiota

kohdetta. Niistä ensimmäinen oli tunnin ajomatkan jälkeen Kosessa sijaitseva Kivistik-niminen puutarhatila. Erilaisiin metsäköynnöksiin erikoistunut tila ihastutti retkeläisiä. Tilan isäntä Taavi Kivistik, isäntä jo viidennessä polvessa, kertoi meille Viron nykyisestä maataloudesta ja myös niistä vaikeuksista, joita he ovat kohdanneet esimerkiksi maanomistusoiloissa nyky-Virossa. Sivuttiinpa siinä samalla neuvostoajoja, jolloin maanomistus oli hyvinkin selkeästi ja mutkattomasti järjestetty. Toivoa sopii, että Taavi ja hänen perheensä saavat tilan maat takaisin sukunsa haltuun.

Isäntä perheineen oli kattanut jokivarteen piristyspisteen retkeläisille. Mikäpä siinä oli auringon paisteesta välipalaa nauttia. Reippain mielin matkamme jatkui kohti päivän toista pysähdystä.

VÄINÖ JA HELDI

Väinö ja Helda Vesterisen kaksikerroksinen vaaleanruskeaksi rapattu omakotitalo seisoo jämäkkänä Mustlan pientaloalueella. Pihalla odottavaa pariskuntaa hiukkasen jännittää. Suuri joukko etäsukulaisia on tulossa tapaamaan Inkerinmaalta lähtöisin olevaa

eläköitynyttä meijeriautokuljettaja Väinöä ja hänen perhettään. Puheenjohtajamme Unto Vesterinen oli kerran aikaisemmin vierailut Mustlassa ja saanut Väinön ja Helden suostuvaiseksi tapaamaan myös kesäretkeläisemme.

-Vesterinen, sanoi Väinö kätellessään vieraitaan ja kun vastaan sanottiin viisitoista kertaa "Vesterinen" ja lähes yhtä monta kertaa "omaa sukua Vesterinen", niin pidättele siinä sitten naurua.

Hyvin oli pihat, puut ja pensaat sekä muut istutukset hoidettu. Ihastusta herätti pitkien puupinojen suuruus, tasamittaisuus ja ryhti. Niitä jo aiemmin ihastellut Unto oli päättänyt tuliaiseksi hankkia jämäkän suomalaisen kirveen. Lisäksi koristaa Mustlan Vesteristen kirjahyllyä nyt myös Suomen Vesteristen lahjana suvun pöytäviiri.

Paikalle saapuivat hetkeä myöhemmin perheen aikamiespojat omilta viljelyksiltään. Heiltä ei suomen puhuminen luistanut yhtä hyvin kuin vanhemmiltaan. Syyksi mainitsivat, etteivät Mustlassa neuvostovallan aikana nähneet Suomen televisiota, kuten rannikkovirolaiset.

Kun lähtömaljat oli juotu ja hyvät jatkot molemmiin puoliin toivoteltu, niin suuntasi linjuri yli 20 000 asukkaan Viljandiin.

VILJANDI

Nykyaikaisessa hotelli Centrumissa nautittu illallinen jälkeen lähti valtaosa retkeläisistä vaeltamaan Kalpaveljesten ritarikunnan jalanjäljille. Taisi siinä kadota omatkin jäljet harhailtaessa välillä vaikeasakin maastossa.

Nähtävää vanhassa Hansakaupungissa riittää. Esim. ritariinnoituksen rauniot, joista

vanhin osa on 1100-luvulta. Kalpaveljekset rakensivat entisen puulinnoituksen tilalle 1200-luvulla kivilinnoituksen. Se on suurin koko Liivin-maalla. Eipä ihme, että kaupunkioikeudet ovat jo vuodelta 1283.

Vuodelta 1466 oleva fransiskaaniminen Jaanin luostarikirkko on myös palautettu entiselleen. Neuvostoajana se toimi varastona.

PÄRNU

Pärnu on kuulunut Liivimaan neljän tärkeimmän Hansaliittoon kuuluvan kaupungin joukkoon. Ruotsin valtakaudella 1600-luvulla kehitys oli nopeinta. Sinne siirtyivät myös matkalaisemme hotelliaamiaisen nautittuaan.

Viron suurin kylpyläkaupunki kylpi itsekin auringossa "ryhmä Vesterisen" sinne saapuessa. Omatoimiseen tutustumiseen ja "shoppailuun" oli varattu reilut pari tuntia.

Myös Pärnu on sen kokoinen kaupunki yli 50 000 asukkaallaan, että sielläkin saisi päivän tai pari kulumaan kulkiessa, ei ainoastaan kylpylöiden savikäärreissä pötkötellä.

Pärnu on puistojen kaupunki. Reilusta kolmestakymmenestä neliökilometristä yli 20% on puistoja ja viheralueita.

Kotimatka kutsui. "Veljenpoika" Launokorpi käänsi nokan kohti 130 km:n päässä olevaa Tallinnaa.

Anja Tertun (Nuutinen) tytär Tuovinen viihdytti matkalaisia linjurissa laulullaan. Opas Maire jäi Viroon sukuloimaan ja muut matkalaiset odottamaan laivan Buffe-illallista.

Kiitos Luoja aurinkoisesta säästä, kiitos matkalaiset yhdessäolosta ja kiitos Seppo järjestelyistä, olipa mukavaa! Koska uusitaan?

VESTERISTEN VIESTI KIIRII!

**SUKUJUHLA JA -KOKOUS
PIEKSÄMÄELLÄ 8.-9.6.2002**

**Tapahtumapaikkana
Hotelli Savonsolmu ja
Kulttuurikeskus Poleeni
Pieksäjärven rannalla**

**Lauantaina 8.6. ohjelmassa kiertoaletu ja
iltaohjelmaa
Hotelli Savonsolmussa**

**Sunnuntaina 9.6. sukulounas Hotelli
Savonsolmussa
Sukujuhla ja -kokous
Kulttuurikeskus Poleenissa**

Aika ja paikka allakkaan,
ohjelmasta ja majoituksesta
jäsenkirjeessä keväällä.

**ON JUHLAN AIKA,
KUTSU KIERTÄMÄÄN!**

KESÄLLÄ 2002 KOKOONNUMME PIEKSÄMÄELLÄ

SEURAAVA SUKUJUHLA
JA -KOKOUS
8.-9. KESÄKUUTA

Vesteristen seuraavaa sukujuhlaa ja -kokousta vietetään Pieksämäellä Hotelli Savonsolmussa ja Kulttuurikeskus Poleenissa 8.-9. kesäkuuta 2002.

Vuonna 1575 perustettu kirkkopitäjä, vuonna 1930 kauppalaksi nimetty ja vuonna 1962 kaupungiksi julistettu Pieksämäki kutsuu Vesterisiä koontumaan jälleen yhteen runsain joukoin.

Kesän 2000 sukukokous Helsingissä suositti Pieksämäkeä ja näin ollen oli sukuneuvoston omassa kokouksessaan helppo päättää asiasta. Ja mikäpä oli päättäessä. Sisä-Savon äitinä ja Savon solmuna tunnettu runsaan 13000 asukkaan kaupunki on ihanteellinen paikka järjestää sukutapaaminen.

Pieksäjärven rannalla Toikkaniemessä sijaitseva Hotelli Savonsolmu majapaikkana ja poukaman vastarannalla sijaitseva, nykyisin kansainvälisesti tunnettu, Kulttuurikeskus Poleeni mahdollistavat yhdessä hienot kesäiset puitteet tilaisuuksillemme.

Liikenneyhteydet Pieksämäelle ovat hyvät. Jos saavutte

vaikkapa junalla vuonna 1889 rakennettua Savon rataa pitkin, niin asemalta juhlapaikallemme on matkaa reilu puoli kilometriä. Eikä aivan nuori ole poikittaisratakaan, peräisin vuodelta 1918.

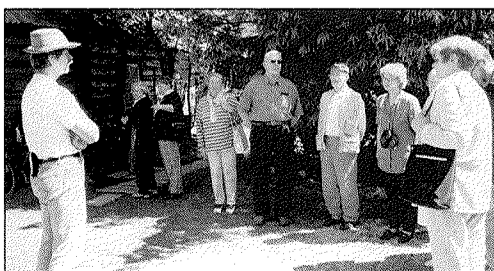
POLEENI, MIKÄ?

Vuonna 1989 valmistunut Kulttuurikeskus Poleeni on suomalaisen rakennustaiteen mestariteos. Valtakunnallisen miljööpalkinnon saanut ja vuoden 1989 betonirakenteeksi valittu Poleeni on tyyliään täysin poikkeava edelliseen, vuoden 2000 juhlapaikkamme Helsingin Lönnrotinkadun varrella sijaitsevaan Lord Hotelliin eli Vanhaan Poliin verrattuna. Onhan rakennuksilla tosin ikäeroakin jo kahdeksankymmentä vuotta.

Suomen kulttuuri- ja kongressitaloja esittelevässä julkaisussa mainitaan Poleenista mm.:

-Poleeni on arkkitehtonisesti uljas ja toisaalta sympaattisen ihmisläheinen kulttuurikeskus Savon sydämessä. Se sykkii ajan henkeä kulttuurin keinoin. Kulkija voi löytää Poleenista taikaa ja lumovoimaa toiminnallisen tarkoituksenmukaisuuden lisäksi.

Toivottavasti mahdollisimman

Taavi Kivistik esittelee metsäköynnöstitaansa.

Väinö ja Helda Vesterinen talonsa edustalla Mustlassa.

Unto Vesterinen

Puheenjohtajan palsta

Tämän syksyn dramaattisten maailmantapahtumien vuoksi voimme olla kaikki iloisia siitä, että olemme syntyneet Suomeen ja suurin osa on myös pysynyt kotimaassa. New Yorkissa Manhattanilla syyskuussa tapahtunut terroriteko on koskettanut meitä erityisesti sen vuoksi, että sukulaisiamme työskentelee ja liikkuu aivan World Trade Centerin tuntumassa. Näin tapahtui myös onnettomuushetkellä. Osa heistä oli juuri ajamassa tunneliin, joka johtaa turmapaikan välittömään tuntumaan, kun ensimmäinen koneista törmäsi pilvenpiirtäjään. Olimme heistä huolissamme, mutta onneksi turhaan.

Emil ja Julia ovat sähköpostilla ilmoittaneet olevansa hyvässä kunnossa ja samoin heidän lapsensa, jotka viime kesänä Helsingissä tapasimme. Toivon, että myös muut ulkomailla asuvat serkkumme voivat hyvin ja ovat yhteydessä tänne päin.

Talouselämän pyörät ovat pyörineet vinhaa vauhtia viime vuosina ja aika on ollut monin tavoin kiireistä. Ilmeisesti tällä hetkellä talouselämässä näkyy taas uusia valonpilkahduksia, joka tietänee menon jatkumista. Paradoksaalista kyllä, aika paljon myös suhdanteet riippuvat meneillään olevasta Afganistanin sodasta. Amerikkalaisten voitokkailta sodilla lienee aina ollut piristävä vaikutus maailman talouteen. Jos voisimme toivoa, ehdottaisin, että niiden vaikutus talouselämään poistettaisiin, silloin turha spekulatio puoleen taikka toiseen vähenisi ja jokin kaakka voisi jäädä käymättä. Olen myös itse ollut oravanpyörän orjana koko viimeisen vuoden ja juossut asioilla lähes hengästymiseen asti samalla kantaen huonoa omaatuntoa

hoitamattomista perheen ja sukuseuran asioista. Onneksi sukuseurassamme on tarmokkaita toimijoita lisääntyvässä määrin ja varsinkin kirjoittaminen on viimeaikoina ollut V-liikkeen leipälaji. Veljet kalliit ja sisaret hennot: Olen teistä ylpeä ja itsetuntoni on siksi tukevalla pohjalla.

Sukuseuramme porskuttaa eteenpäin tällä hetkellä suhteellisen mukavasti, koska jäsenmäärä on pikkuhiljaa kasvanut. Se tietää lisää toimintamahdollisuuksia ja lisää paineita keksiä uusia toimintamuotoja. Uusien ideoiden esiintuominen on siis tervetullutta ja toivottua. Ne eivät tietenkään aina toteudu, mutta monista ehdotuksista olisi mukava valita. Kestävyyttä kuitenkin tarvitaan siinä, että yksikin uusi idea saadaan loppuunvietyksi. Päätoimisia toimihenkilöitä ei ole. Sukurahasto on uusista hankkeista viimeisimmäksi saatettu käytännön tasolle toimimaan itsenäisesti ja voimistumaan vuosien saatossa. Rahaston kautta hyvien, tulevaisuuteen tähtävien asioiden tukeminen on helppoa ja toivon kaikkien tiedostavan sen olemassaolon ja tilanteen tullen tukevan sitä.

Useimmat lukevat tämän lehden Jouluna. Se on hyvä aika rauhoittua ja antaa ajatusten kulkea vapaita reittejään ilman kiirettä ja pakkoa. Monet kaukunkilaiset matkustavat kotikonnuilleen ja tapaavat perheitään, sukulaisiaan ja vanhoja kavereitaan. Joulun lienee suomalaisille yksi suurimpia perheitä yhdistäviä tekijöitä. Uskon, että näin on hyvä.

Toivotan kaikille Hyvää Joulua ja kiitän menneestä vuodesta!

KYMMENVUOTIAS VIESTI

6.6.1991 painettiin ensimmäinen Vesteristen Viesti. Lehti keskittyi pääasiassa edellisessä Viitasarella järjestettyyn sukukokoukseen ja -juhlaan. Lehden toimitusneuvoston puheenjohtaja, varatuomari Hans Molander ja muu toimitusneuvosto halusivat saattaa tapahtuman seikkaperäisesti kerrottuna koko jäsenistön tietoisuuteen ja siinä erinomaisesti onnistuivatkin. Vuodesta 1993 alkaen lehtemme on ilmestynyt vuosittain.

Sukukokousten väli vuosina tehty Karjalan ja Viron matkat ovat synnyttäneet tarpeen kiirittää Vesteristen Viestiä entistä useammin. Ja maksammehan me jäsenmaksunkin vuosittain. Maksammehan?

Joten kädessänne on numeronsakin mukaisesti ”juhlanumero”

SUKUNIMILEIKKI

Tiedoksi nettiosoitte, jossa on mukava käydä leikkimässä sukunimillä:

<http://www.vaestorekisterikeskus.fi/> -osoitteesta löytyy linkki sukunimikartta-sivulle. Sieltä voi hakea sukunimien yleisimpiä esiintymispaikkoja.

Tiesittekö, että esimerkiksi vuoden 1966 jälkeen syntyneitä Vesterisiä on eniten Helsingissä? Kyllä vaan, peräti 137 kpl!

jatkuu sivulta 1...

moni Vesterinen ja ”vesterismielinen” saapuu kesällä tuota taikaa ja lumovoimaa aistiin.

POLEENI, KUKA ?

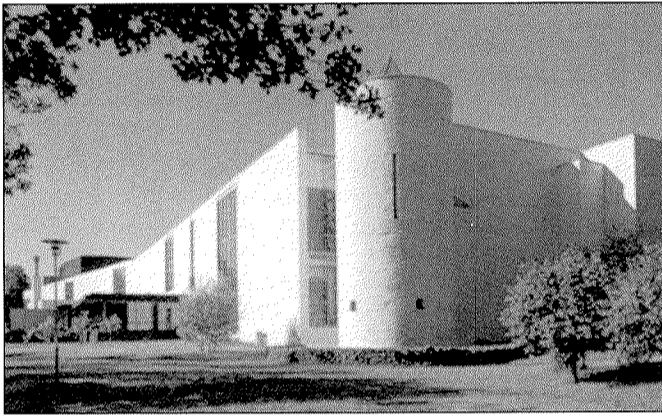
Mistäkö kulttuurikeskukselle nimeksi Poleeni. Jos ette tiedä, niin kerrotaan se teille.

Vappuna vuonna 1858 Suomen Keisarillisen Aleksanterin-Yliopiston Historia-Kielellis-Tiedekunnan oppisallissa Suomalaisen kielen ja kirjallisuuden Rohvessorin, Tohtor ja Ritar Elias Lönnrotin johdolla julkisesti tarkastettiin Viisaustieteen Majisteri Rietrik Polen'in Yliopistolinen kirjoitus ”**JOHDANTO SUOMEN KIRJALLISUUSHISTORIAAN**”. Esimies Lönnrotin lisäksi tilaisuudessa oli valvojana J.V. Snellman. Oli koittanut se suuri päivä, jolloin

Helsingin yliopistossa hyväksyttiin ensimmäinen suomenkielinen väitöskirja.

Fredrik, sittemmin Rietrik ja vielä myöhemmin Rietrikki Pole'n, vuonna 1823 Pieksämäellä syntynyt kappalaisen poika oli tuolloin 35-vuotias maisteri ja jo ansioitunut Suomettaren toimittaja. Rietrikki kuoli vuonna 1884.

Kauniilla tavalla on Pieksämäki siis kunnioittanut sekä suurta poikaansa, että ensimmäistä suomenkielistä väitöskirjaa, nimeämällä hienon kulttuurikeskuksensa Poleeniksi. Sukuneuvosto toivottaa sydämellisesti kaikki Vesteriset ja vesterismieliset omaisneen yhteiseen sukutapaamiseen. Antakaa viestin jälleen kiiriä ympäri koko maailman!

JUHLAMALJA ASKO ROSSILLE 20. Antin soitto Kannonkoskella

Antin maljan Asko Rossille ojensi Majlis Hytönen ja kunniakirjan Kari Kauppinen.

Saarijärveläinen viulniekka Asko Rossi, 69, vastaanotti 28.10. jo kahdennenkymmenennen kerran järjestetyn Antin soiton maljan vuodeksi haltuunsa Kannonkosken koulun juhlasalisessa. Juhlasoiton maljaa oli saapunut luovuttamaan edesmenneen mestaripelimanni Antti Vesterisen vanhin tytär Majlis Hytönen Jyväskylältä. Hän kertoi olleensa itse parikymmentä vuotta sitten mukana sitä ostamassa.

Kansanmusiikki tarttui Asko Rossiin jo lapsena, sillä niin isän kuin äidinkin puoleisissa suvuissa on ollut kanteleen ja viulun taitajia. Nykyisellä viu-

lullaan Asko Rossi on soittanut 50 vuotta.

Kiitospuheessaan hän nimesi Antti Vesterisen esikuvakseen. Katseltuaan ja kuunneltuaan aikoinaan Antti Vesterisen soittoa oli hänelle tullut mieleen, että noin kun osaisi itsekin soittaa. Muuten kohdalle osunut kunniakin mykisti tämän nuorenpäin vain korvakuulolta soittaneen taitajan. Saarijärven Pelimannien johtaminen pakotti kuitenkin oppimaan myös nuoteista soittamisen. -Nuotit tahtovat häiritä soittamista, kun viulu, kantele ja välistä mandoliini ovat soineet lapsesta asti korvakuulolta. Kun nuottien lukemisen oppi sujuvasti, lähti se soitto niistäkin irti, kertoi Rossi sanomalehti Keski-Suomalaisen haastattelussa.

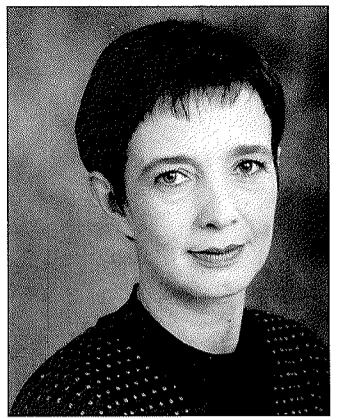
Aikaisempina vuosina on tässä Keski-Suomen Kansanmusiikkiyhdistyksen ja Kannonkosken kunnan yhteistyössä järjestämässä tilaisuudessa sali ollut täynnä yleisöä, mutta tällä kertaa kuulijoita oli vain kuutisenkymmentä. Se oli jär-

Hyvät Vesteriset - Tervetuloa Pieksämäelle!

Olen erittäin ilahtunut, että pidätte sukukokouksenne tulevana kesänä Pieksämäellä. Pieksämäelle on helppo tulla niin rautateitse, maanteitse kuin lentäenkin. Kulttuurikeskus Poleeni aivan kaupungin keskustassa tarjoaa viihtyisät puitteet puistoalueineen tapaamisellenne.

Pieksämäki on noin 13 000 asukkaan turvallinen pikkukaupunki. Täällä on kaikki palvelut lähellä, lähes kävelymatkan päässä. Puistoalueet ja Pieksänjärven rantoja myötäilevät kevyen liikenteen väylät tarjoavat loistavat ulkoilumahdollisuudet.

Olemme kohentaneet kaupungin keskustaa mm. uudistamalla toria. Torista onkin tullut vierailijoiden ja pieksämäkeläisten kiireetön kohtaamispaikka. Palvelut löytyvät aivan torin lähiympäristöstä.

Sirkka Rytönen

On erittäin arvokasta, että jo yli 30-vuotias sukuseura toimii aktiivisesti ja pitää yllä suvun tapaamisia. Perinteiden ylläpito ja sukujuurien tunnistaminen tuntuu yhä merkityksellisemmältä tässä hektisessä, jatkuvasti muuttuvassa maailmassa.

Uskon, että Pieksämäki tarjoaa teille, Vesteristen sukuseuran jäsenille miellyttävät puitteet tapaamisellenne. Sukukokouksenne aikaan alkukesän vehreys on parhaimmillaan.

Olette lämpimästi tervetulleita Pieksämäelle!

Sirkka Rytönen kaupunginvaltuuston puheenjohtaja

jestäjille selvä pettymys, olihan kyseessä juhlasoitto. Luokisat samanaikaiset tilaisuudet ja tapahtumat lähialueella kuitenkin kilpailivat samoista elämyksien etsijöistä. Ehkäpä joku epäili jo seuraavalla viikolla alkaneen valtaisan lumimyyräkan olevan etuajassa ja jätti siksi saapumatta. Vaan eipä tuottaneet kuulijoilleen soittajat pettymystä, olihan heitä paikalla kymmenkunta enemmän kuin varsinaista yleisöä. Maakuntatorkesterin ja pienempien koonpanojen aina huuliharpuusooloihin yltänyt musisointi sai väen syyttämään. Jalkaterät naputtivat reippaan musiikin tahdissa lattiaa. Soittojen välillä pelimannit muistelivat menneitä, eikä vähiten Antti Vesteristä.

Vesteristen sukuseura oli myös edustettuna juhlasoitossa. ”Musiikkilähettiläänämme” esiintyi harmonikkataiteilija Seija Vesterinen, itsekkin juuriltaan kannonkoskinen.

Sukuseuramme kiitoksena Antti Vesterisen muiston vaalimisesta ja kunnioittamisesta sukuneuvoston jäsen Timo Vesterinen ojensi Vesteristen pöytäviirin yhteisesti Keski-Suomen Kansanmusiikkiyhdistykselle ja Kannonkosken kunnalle kunnantalolla säilytettäväksi. Viirin vastaanottivat Kansanmusiikkiyhdistyksen puheenjohtaja Kari Kauppinen, Kannonkosken kunnan hallituksen puheenjohtaja Kauko Pekkarinen sekä sivistystoimen lautakunnan puheenjohtaja Alpo Vesterinen.

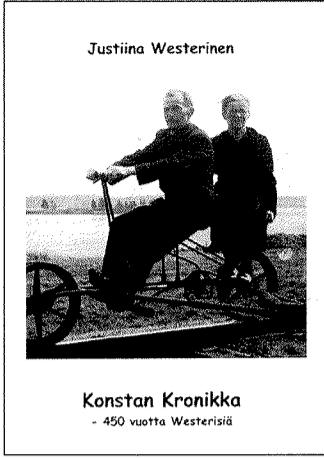
Vesteriset voivat olla ylpeitä Antistaan. Kauan eläköön ja hyvin voikoon Antin soitto!

Timo Vesterinen em. sukuneuvoston jäsen

20 v.
Maakunnallinen pelimannikonsertti
Antin Soitto
Kannonkosken keskuskoululla
su 28.10.2001 klo 14.00
Liput 30 mk.
Tervetuloa!
Järj.: Keski-Suomen Kansanmusiikkiyhdistys, Kannonkosken kulttuuritoimi

KONSTAN KRONIKKA

Justiina Westerinen

Konstan Kronikka
- 450 vuotta Westerisiä

Vesteristen Sukuseuran julkaisusarjassa on numerolla 9 ilmestynyt sukuseuramme sihteerin, FM Justiina Westerisen laatima sukututkimus ”Konstankronikka - 450 vuotta Westerisiä”. Teokseen Justiina Westerinen on tehnyt oman isoisänsä, 1942 Siilinjärvellä kuolleen Konstantin Westerisen (s. 1877) esipolvitutkimusta. Kirja alkaa 1560-luvulla Rautalamille talonsa pystyttäneestä Olli Westerisestä ja kuvailee 13 sukupolven vaiheet. Teoksessa on seurattu myös muiden, kaukaisempien Westeristen edesottamuksia, jos ne ovat sivunneet päähenkilöiden elämää. Ajankulun hahmottamiseksi heitä on peilattu lisäksi yleisesti tunnettujen histori-

allisten henkilöiden syntymään ja saavutuksiin sekä Suomen historian tärkeimpiin tapahtumiin.

Kirjassa tulevat tutuksi Suomen ja erityisesti Pohjois-Savon (mm. Rautalampi, Piehlavesi, Keitele, Siilinjärvi) vaiheet sotien ja nälän puristuksessa. Kirja on kaskenpolttajien, talonpoikien ja torppareiden mikrohistoriaa, mikä kiinnostanee muitakin tämän alueen menneisyyttä tutkivia. Myös Westeristen elämässä näkyivät Suomen historian suuret käänneet: heitä joutui läänitetyiksi, osallistui sotiin, kuoli nälkävuosina, työskenteli rautatierakennuksilla ja lähti siirtolaisiksi Amerikkaan.

Kirjassa on laaja lähde-luettelo, henkilö- ja paikkakuntaluettelot, kuvia, liitte-aulukoita ja karttoja (mm. Westeristen asuttamat paikkakunnat 1500-luvulla). Kirja on pehmeä-kantinen ja siinä on 134 sivua. Vuoden loppuun asti sen hinta on joulutarjouksena tekijältä tilattuna 100 mk + postikulut. Vuoden 2002 alusta hinta on 20 euroa. Kirjaa on mahdollista tilata myös internetin välityksellä Suomen Sukututkimusseuran kirjakaupasta osoitteesta <http://www.genealogia.fi/kauppa/>.

KIPIN KAPIN KOULUTIETÄ

”Tuntemalla menneisyytensä ymmärtää paremmin nykyhetkeä ja osaa arvioida tulevaisuutta. Kannonkoskella on vasta lyhyt historia itsenäisenä kuntana. Tarvittiin 40 vuotta kansansivistystyötä kasvattamaan kannonkoskisista kypsä kunnalliseen demokratiaan: itse päättämään ja vastaamaan yhteisönsä asioista. Juuremme ovat sivistyksessä, siitä versoo tulevaisuus. Kannonkosken, tunne juuresi ja ole ylpeä niistä!”
-Marja Kokkinen 1994

Yllä oleva on esipuheesta mainiossa kirjassa **Kipin kapin koulutietä** vuodelta 1994. Kannonkosken koululautakunta antoi Marja Kokkiselle vuonna 1990 tehtäväksi toimittaa Kannonkosken koululaitoksen historiaa vv. 1894-1994. Kirja valmistui sopivasti Suomen nuorimman kunnan täyttyessä 60 vuotta. Emäpitäjillä, Viitasaaarella ja Kivijärvellä, oli jo omat paikallishistoriansa, joissa ohimennen mainitaan muutamia tilastotietoja Vuoskosken, Pudasjärven ja Jauhoniemen kylistä. Nyt haluttiin, että kannonkoskisten omat lapset saisivat tietää enemmän taustostaan.

250-sivuinen kirja valmistui ajallaan, mutta se oli vaatinut valtavan työn tekijältään. Suuren työn tekivät myös Kannonkosken koululaiset. Äidinkielen opetuksen liitteen oppilaat saivat kyselylomakkeen avulla haastatella vanhempiaan ja isovanhempiaan näiden kouluajoista. Aiemmin yli viisi vuotta Kannonkoskella palvelleet opettajat vastasivat myös kyselyyn.

Kesken historiikin teon iski Suomeen 90-luvun lama. Kirjan teko keskeytyi välillä, mutta työvoimapolitiittisin apukeinoin projektia pystyttiin puolivuositain jatkamaan. Koululautakunta lakkautettiin vuoden 1992 lopulla ja sen tehtäviä hoitamaan ryhtyi sivistyslautakunta. Lamatalkoot eivät syöneet sivistykseltä ja kulttuurilta aivan kaikkia rahoja, joten työ eteni ja valmistui ajallaan. Kannonkosken kunniaksi ja lukijan onneksi!

Vesteristen esiintyminen kirjan sivuilla ei ole vähäistä. Kannonkosken nykyisen nuoris- ja vapaa-ajanohjaaja Merja Haaksiluoto-Virtasen mukaan heitä suorastaan vilistää kirjassa. Siksi tämäkin artikkeli on kirjoitettu.

Keski-Suomen Vesterisillä on ollut silmää paikkakunnalle saapuneisiin opettajattariin. Erämaapitäjä Kivijärven eteläisen kiertokoulupiirin opet-

tajaksi 1880 tullut Henriikka Liukko joutui miehelään maanviljelijä Lauri Vesterisen toimesta. Henriikka Vesterinen vaikutti myöhemmin osaltaan Kannonkosken ensimmäisen kansakoulun perustamiseen ja kehittämiseen. Lauri ja Riikka saivat kahdeksan lasta, joista toiseksi vanhin oli Vihtori Vesterinen, sittemmin moninkertainen ministeri ja valtiopäivämies, joka myös vaikutti merkittävästi Kannonkosken kouluelämään.

Leppälän kansakoulun ensimmäinen opettaja oli Hiekan talon nuori miniä Viivi Sofia Vesterinen, s. 1871 Laukaassa. Kauppias Juho Heikki Eerikinpoika Vesterisen nuorikko aloitti opettajana 1894, sata vuotta ennen historiikin ilmestymistä. Viivin appi Eerik Vesterinen oli koulun innokkaimpia puuhamiehiä. Saatuaan koulutilat valmiiksi hän houkutteli miniänsä opettajaksi.

Aili Ruuth saapui 24-vuotiaana tilapäisopettajaksi Terelän kouluun. Monen muun kannonkoskelaisen koulun tavoin myös Terelän koululle oli Vesterisen suvulla merkittävä vaikutus. Eikä vähiten se, että koulun johtokunnan puheenjohtaja Ville Vesterisen Vesa-poika vei Ailin vihille vuonna 1933.

He saivat kolme lasta. Pojat Lasse (sukunuevoston jäsen) ja Ilpo syntyivät vuosina 1935 ja

1937. Soili-tytär vuonna 1943. Paljon tarinoita, paljon muisteluksia, Kannonkoskea koulu koululta, kiertokoulusta kansakoulusta nykyiseen peruskouluun on luettavissa tässä suositeltavassa historiikissa. Ilahduttavaa on myös valokuvien runsaus kirjassa. Luokkakuvat eri ajoilta kuin myös kuvat koulurakennuksista kertovat omalla kielellään tämän kansan vaiheista. Myös niistä naisista ja miehistä, joille Suomi ja sen sivistys on ollut tärkeää, jotka tiesivät ja tietävät mille rakentaa.

Artikkelin kirjoittaja on käynyt tasan yhden kerran elämässään Kannonkoskella, mutta luettuaan kunnan koululaitoksen historiaa, eritoten siinä esiintyvistä Vesterisistä, on se tuonut mukanaan monta uutta käyntikertaa. Samoja Vesterisiä sitä ollaan, vaikkakin kovin etäisten aikojen takaa. Kaikki on suhteellista!

Kipin kapin koulutietä voi tilata Kannonkosken kunnan virastolta puh. **014-469211** tai kirjastolta puh. **014-4692181**. Kirjan hinta on 100 mk. Jos halukkuutta esiintyy, niin sukunuevosto voi välittää kirjaa myyntiin ensi kesän sukujuhlaamme Pieksämäelle, silloin hinta onkin jo euroissa.

Suosittelen,
Timo Vesterinen

Lanier, Shannon & Feldman, Jane. 2000

Jefferson's Children. The Story of One American Family.

Random House. New York.

Odotettu ensitapaaminen. Serkukset, Terijoella vuonna 1910 syntynyt Aura Vierikko (s. Vesterinen) ja vuonna 1923 Yhdysvaltain Marylandissa syntynyt Emil Westerinen, tutkivat tarkkaan sukukirjaa Liuskasaaren ravintolassa järjestetyllä sukulounaalla Helsingissä. Emil ja vaimonsa Julia Jefferson-Westerinen vierailivat lapsineen Suomessa kymmenen päivän ajan elokuussa. Perheen lapsissa virtaa karjalainen ja afroamerikkalainen veri. He ovat äitinsä puolelta Yhdysvaltain 3. presidentin Thomas Jeffersonin (1743-1826) ja tämän mustan orjan Sally Hemingsin jälkeläisiä. (kts. Vesteristen Viesti nro 8/1999, ”Vaiettu jälkikasvu”)

Vieraillessaan Suomessa elokuussa 2001 Emil Westerinen ja hänen vaimonsa Julia Jefferson Westerinen toivat tuliaisina muutaman kappaleen uutta Amerikan kolmannen presidentin Thomas Jeffersonin lapsista ja heidän jälkeläisistään kertovaa kirjaa.

tyi Jeffersonien Y-kromosomin vertailu aloittaa hänen setänsä miespuolisista jälkeläisistä. Minulle tosin hieman epäselväksi jäi, miksei vertailussa käytetty Thomas Jeffersonin veljenpojista alenevää linjaa vai eikö heillä ollut katkeamatonta sarjaa poikia.

Joka tapauksessa Estonin miespuolista jälkeläislinjaa seuraten päädyttiin Julia Jeffersonin vaimon John Weeks Jeffersoniin, jonka verinäytettä verrattiin Thomas Jeffersonin sedän miespuolisten jälkeläisten DNA:han ja se täsmäsi!

Kirjaan on koottu haastatteluita niin Thomas Jeffersonin vihityn vaimonsa Martha Waylesin kanssa saamien tyttären jälkeläisiltä kuin myös Thomasin ja hänen neekeriohjansa Sally Hemingsin las-

ten jälkeläisiltä, mm. Westeristen perheeltä. Lisäksi kirjassa on sukuun kuulumattomien tutkijoiden kirjoituksia, mm. elämäkerrat sekä Thomasista että Sallysta, DNA-testit suorittaneen tohtori Eugene Fosterin haastattelu yms. Mielenkiintoinen tieto on myös se, että orja Sally Hemings oli Thomas Jeffersonin vaimon siskopuoli eli heillä oli sama isä.

Thomas Jeffersonin ”oikeiden” lasten jälkeläisillä on hänen muistoaan vaaliva yhdistys, Monticello Association, jonka jäseniksi myös Sally Hemingsin jälkeläiset haluivat päästä. Toistaiseksi heitä

ei kuitenkaan ole hyväksytty joukkoon, vaikka yhteisissä tapaamisissa ovat olleetkin mukana. Amerikassa kun ollaan asiaan kietoutuu vankasti rotukysymys, kiusaantuneisuus siitä, tahrantuu ko suurmiehen muisto hänen ”avoliittonsa” ja hämmennys siitä, kuinka orjuutta periaatteessa vastustavalla presidentilläkin oli orjia. Thomas Jefferson vapautti vasta testamentissaan poikansa Madisonin ja Estonin.

Sally Hemingsin jälkeläiset ovat ihonväritään monenkirjavaa joukkoa: osa on hyvin mustia ja osa täysin valkoisia, kuten esim. Julia Jefferso-

nin perhe. He olivatkin kuvitelleet vanhan sukutarinan mukaan olevansa Thomas Jeffersonille sukua hänen setänsä kautta, kunnes totuus selvisi. Kirjan kirjoittaja Shannon Lanier on itse Sally Hemingsin Madison-pojan jälkeläisiä ja puhuukin sateenkaari-

perheestä. Hänen mukaansa Thomas Jeffersonin jälkeläisillä ihonväriin katsomatta olisivat oiva mahdollisuus yhdistää Amerikka pienessä mittakaavassa tunnustamalla olevansa yksi perhe.

Justiina Westerinen

SUKURAHASTO KOKOONTUI

Sukukokous hyväksyi kesäkuussa erillisen sukurahaston perustamissuunnitelman. Rahastoon kertyneitä varoja tullaan jakamaan mm. tutkimukseen, koulutukseen, kehittämiseen, luovan tieteen tai taiteen edistämiseen, urheilusuorituksista tai poikkeuksellisen hyvistä suorituksista palkitsemiseen, tai humanitäärisiin tarkoituksiin. Huomionosoitusten kohteina voivat olla yksityiset henkilöt, julkiset tai yksityiset yhteisöt, yhdistykset tai muut ryhmät.

Sukukokous valitsi Vesteristen sukurahaston hallitukseen sukuseuran entiset puheenjohtajat **Ervo Vesterisen ja Seppo Vesterisen, Riitta Niemisen, Anneli Varjosen ja Lasse Vesterisen**. Sukurahaston ensimmäinen kokous pidettiin 7.10.2001. Kokouksessa käsiteltiin sukurahaston sääntöluonnosta. Tarkempia tietoja sukurahaston toimihenkilöistä ja säännöistä seuraavassa Viestissä. Sukurahaston tili, jonne halukkaat voivat tehdä lahjoituksia, on **541050-215576**.

JÄSENMAKSU

Sukuseuramme jäsenmäärä on viime vuosina pysynyt neljänsadanviidenkymmenen molemmin puolin. Jopa pienosta kasvua on ollut havaittavissa. Juuret kiinnostavat ihmisiä.

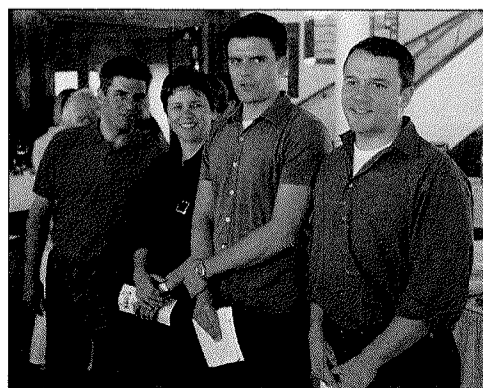
Yksi on kuitenkin huoli yhteinen. Älköön tästä kukaan loukkaantuko, mutta liian monelta jäsenmaksu unohtuu. Koko toimintamme kulmakivi on jäsenmaksut. Muuta rahoitusta ei ole. Jos joku sitä keksii, niin ajatukset sukunuevoston tietoon.

Kalleinta toiminnassamme on tämä lehti ja muu jäsenposti.

Ilman niitä sukuseuramme ei olisi mitään. Toivomme kevään jäsenkirjeen yhteydessä saapuvan euromääräisen pankkimaksulomakkeen suorastaan ilahduttavan teitä ja reippain mielin rahan siirtyvän sukuseuramme tilille. Kiitos!

Täältä alkoi Emilin isän Esa Vesterisen, s. 1884, Amerikan matka vuonna 1905. Osa kahden vuorokauden yhteiselle Terijoen ja Pietarin matkalle osallistuneita sukulaista yhteiskuvassa Terijoen Käkösnpäässä.

Emilin ja Julian lapset: vas. William Jefferson s. 1956, Dorothy Jane s. 1958, Emil Arthur Jr. s. 1961 ja James Marshall s. 1963. Suomen matkaan osallistui myös Jeff'in tytär, Artin vaimo ja tytär sekä yksi Westeristen hyväystävä.

Muistojani evakkotaipaleelta

Eturivi vas. Naapurin emäntä, äitini sisar Lahja Pentikäinen, sisareni Pirkko Vesterinen, veljeni Pentti Vesterinen, allekirjoittanut ja veljeni Yrjö Vesterinen sekä äitini Laina Vesterinen. Takarivissä toinen vas. on setäni Väinö Vesterinen ja naapureita. Taustalla isäni neljässä viikossa rakentama saunatupa ja vanhan kotitalomme rauniot. Isäni oli kuvanottohetkellä rintamalla. Kuva vuodelta 1943.

Varhaisimmat muistikuvani ajoittuvat 1940-luvun alkupuolelle. Olimme talvisodan seurauksena evakossa Nurmijärvellä ja kaikesta tuntuu olevan puutetta. Siellä ollessamme perheeseemme syntyi neljäs lapsi, poika. Sisarusparvemme toiseksi vanhimpana minulla oli hyvä asema tarkkailla ympäristöäni. Muistan kuinka maantien laidassa seisten katsoimme veljeni kanssa, kun linja-autoa piti työntää ylös loivaa Härkämäkeä. Puukaasu kun ei antanut voimaa riittävästi, joten matkustajat komennettiin työntämään autoa. Paikalle saapasteli posetiivari, joka sanoi minulle: "Hae poika rahaa kotoa niin kuulet posetiivin soittoa." Juoksin kiireesti kotiin ja sain äidiltäni lantin, mutta kun ehdin takaisin, posetiivari löntysti jo mäkeä ylös kohti Helsinkiä.

Vanhempani kertoivat myöhemmin, että olimme asuneet evakkona jo ennen Nurmijärveä Laviassa, mutta siitä minulle ei ole jäänyt muistikuvia.

Eräänä päivänä isä palasi rintamalta sanoen: "Nyt lähdetään takaisin Karjalaan." Niin teimme.

Matkustimme takaisin kotikonnuillemme Uudenkirkon Tarkkalan kylään. Isäni oli siellä ottanut isoisäni Herman Vesterisen raivaaman tilan isännöyden tämän kuoltua muutamia vuosia ennen talvisodan syttymistä. Tila sijaitsi kirkasvetisen Tarkkalajärven koillisrannalla. Järven kaakoista rantaa reunusti korkea pähkinäpuita kasvava Tarkkalan mäki ja sen takana sijaitsi varsinainen kylätaajama, josta matkaa tietä pitkin kirkonky-

lään oli n. 12 kilometriä. Lähimmillään noin puolen kilometrin etäisyydellä pohjoispuolella mutkitteli Viipurista Koiviston kautta Pietariin vievä rautatie.

Tilamme rakennukset oli kaikki poltettu, mutta kylästä löytyi majoitustilaa. Isämme aloitti heti rakennustyöt, ja neljässä viikossa valmistui hirsinen saunatuparakennus asunnoksemme. Vanhaan perunakellariin syntyi katto ja sitä käytettiin karjasuojana. Mutta melko pian elämää varjosti uuden sodan syttyminen. Isä joutui taas rintamalle ja äitimme hoivasi meitä melko syrjäisellä asuinpaikallamme. Kylällä puhuttiin desanteista, joita oli liikkunut useilla lähialueilla. Muistan kuinka kerran iltapäivällä pihalta kuului omituisia ääniä. Äiti piilotti meidät lapset sängyn alle ja sammutti karbidilampun. Tilanne laukesi, kun ulko-ovelta kuului isämme tuttu ääni. Hän oli saanut iltaloman ja polki pyörällä 40 km perhetään tapaamaan.

Tilanne vain paheni ja sodanääniä kuului jo päivittäin Tarkkalan kylään. Naapurimme poika, Perkiön Altti sairastui keuhkotautiin ja kuoli melko pian kotiinsa. Äiti vei meidät katsomaan kuinka Altti nukkuu ikiunta.

Eräänä päivänä isä tuli rintamalta kotiin kivääri mukanaan ja sanoi: "Nyt on sitten lähdetävä taas. Ryssä on tulossa toissaan." Isä meni karjasuojalle teurastamaan sikaa. Äiti pidätteli meitä vielä jonkin aikaa laukauksen jälkeen, kunnes päästi meidät katsomaan. Läksimme vanhemman velje-

ni kanssa juoksemaan n. sadan metrin matkaa suojalle, kun kesken kaiken alkoi tulla lentokoneita idästä. Veljeni heittäytyi sarkaojaan ja komensi minua tekemään samoin. Siinä sitten makasimme pitkän aikaa ja katselimme, kun pommikoneet pudottivat pommeja yrittäen katkaista rautatietä läheisen Naurisjärven pysäkin kohdalta ja kahden järven väliin jäävältä kannakselta. Pääsimme lopulta isämme luokse ja kerroimme maastoutumises-tamme. Isä rauhoitteli meitä ja sanoi että pommituksen kohteena on vain rautatie.

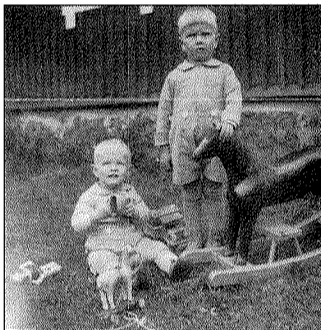
Seuraavana päivänä istuimme nelipyörävankkureitten päälle lastatun muuttokuorman huipulla ja matkustimme kohti rautatieasemaa. Hevonen edessä, lehmät takana ja nuori pystykorva koiramme milloin edessä milloin takana. Asemalla odotti tavarajuna johon lastattiin niin ihmiset kuin eläimetkin. Etsimme katseil- lamme pystykorvaamme, joka intoutui alkumatkalla kissan ajoon ja jäi matkasta. Ikäväksemme emme enää koiraamme sen jälkeen nähneet.

Ihmiskuljetukseen tarkoitettu tavaravaunu oli varustettu keskelle vaunua liukuovien kohdalle sijoitetulla kamiinalla ja kumppankin päätyyn oli tehty laveri niin, että väkeä mahtui kahteen kerrokseen. Matka länteen alkoi, mutta keskeytyi melko pian. Leipäsuon aseman läheltä rata oli pommitettu niin pahasti poikki, että korjaus kesti päivätolkulla. Makasimme lepikossa ja katselimme veljeni kanssa, miten hävittäjät kävivät taistelu- ilmatilan herruudesta kiiveten aina ylemmäs ja ylemmäs. Läheltä kuului myös ilmatorjunnan ammuntaa. Näimme miten osuman saanut kone tuli alas, mutta sitä emme koskaan saaneet tietää oliko kone omia vai vihollisen. Aikanaan matka taas jatkui ja seuraava muistikuvani on tappelusta jollakin asemalla, jossa vaunuja järjesteltiin eri juniin. Järjestelyveturit heittelivät vaunuja sivuraiteille kovakouraisesti. Niinpä vaunu,

jossa olimme, tömähti voimala toisiin ja eräs vanha mies lensi ylälaverilta suoraan kuukokoneita idästä. Veljeni heittäytyi sarkaojaan ja komensi minua tekemään samoin. Siinä sitten makasimme pitkän aikaa ja katselimme, kun pommikoneet pudottivat pommeja yrittäen katkaista rautatietä läheisen Naurisjärven pysäkin kohdalta ja kahden järven väliin jäävältä kannakselta. Pääsimme lopulta isämme luokse ja kerroimme maastoutumises-tamme. Isä rauhoitteli meitä ja sanoi että pommituksen kohteena on vain rautatie.

Toisen evakkoretkemme ensimmäinen noin puolen vuoden mittainen majoittuminen oli Kangasniemellä eräällä koululla. Siellä ollessamme tapasimme venäläisen sotavangin, jonka kanssa kävimme iltaisin onkimassa läheisellä järvellä. Vanki oli komennettu töihin läheiselle maatilalle ja hän tuntui viihtyvän hyvin Suomessa. Hän oli iloinen veikko, joka veisteli pajupillejä talosta saamallaan puukolla. Muistan kuinka naisväki kauhisteli vangille annettua puukkoa. Kangasniemeltä tiemme johti Varsinais-Suomeen ja ensin Maskun pitäjään, jossa aloitin koulun käynnin. Sen jälkeen olen asunut Koskella, Salossa, Turussa ja nyt viimeiset 30 vuotta Halikossa. Olen edellä kuvannut evakkotaival- tamme sellaisena kuin minä ja veljeni Pentti sen muistamme. Matkalla on sattunut paljon muutakin, mutta edellä kerrotut tapahtumat ovat sellaisia, jotka ovat jääneet pysyvästi mieleemme.

Seppo Vesterinen
Sukuneuvoston jäsen.

Kuvassa allekirjoittanut ja vanhin veljeni Pentti Vesterinen vanhan kotitalomme seinustalla vuonna 1939.

SAVON METSÄROSVOISTA 1800-LUVULLA

Suomalaisen Kirjallisuuden Seuran kustantamana on juuri ilmestynyt dosentti **Antti Lappalaisen** kirjoittama kirja **"Savon metsärosvojen jäljillä"**, jossa kerrotaan 1820- ja 1830-luvuilla ympäri Savo- murto- ryöstöjä ja palkkamurhia tehneistä rikollisista ja heidän rötöksistään. Kirjaa voi tilata SKS:n oman myymälän (Hallituskatu 1, 00170 Helsinki, sähköposti: kirjamyynti@finlit.fi) lisäksi kirjakaupoista kautta maan. Kirjan hinta on 130,81 mk.

Kirjassa kerrotaan tuomio- kirjojen valossa, kuinka rikoksia tehtiin, minkälaisia tuomioita niistä saatiin ja yritetään pureutua myös tekojen taustoihin. Kirjaan sisältyy runsaasti myös kansantarinoita tunnetuista rosvoista. Teksti on sujuvaa, elävää ja helpolukuista. Sukututkimuksellisen puute on kuitenkin se, ettei rosvojen koko elämäkarta ole selvitetty tarkasti. Pienistä epätarkkuuksista huolimatta kirja on kuitenkin mielenkiintoista ajankuvausta. Erityisen kiinnostavaksi kirjan tekee se, että yksi siinä esiintyvistä rosvoista on nimeltään

Paavo Vesterinen.

Kuka sitten oli Paavo Vesterinen? Olen koonnut tähän myös tietoja, jotka eivät käy ilmi Lappalaisen kirjasta. Paavo syntyi Rautalammin kirkon- varkauksia, ryöstöjä ja palkkamurhia tehneistä rikollisista ja heidän rötöksistään. Kirjaa voi tilata SKS:n oman myymälän (Hallituskatu 1, 00170 Helsinki, sähköposti: kirjamyynti@finlit.fi) lisäksi kirjakaupoista kautta maan. Kirjan hinta on 130,81 mk.

Paavon rötöskierre alkoi samana vuonna. Ensimmäisen murrin hän teki joulukuussa 1825, jolloin hän murtautui tilallinen Aatami Ryyttäriin ait-

SUKUNEUVOSTO 2000 - 2002

Puheenjohtaja:
Unto Vesterinen,
Heinäkuja 6, 01660 Vantaa,
Puh. 09-854 7803 (k)

e-mail: unto.vesterinen@veco.inet.fi

Varapuheenjohtaja:
Anneli Varjonen,
Väinämöisenkatu 17 B 18,
33540 Tampere,
Puh. 03-2611 691 (k)

Sihteerit:

Justiina Vesterinen,
Myllypadontie 7 C 11,
00920 Helsinki,
Puh. 09-342 2656 (k),
09-431 36234 (t)

e-mail:

justiina.westerinen@teak.fi

Rahastonhoitaja:

Riitta Nieminen,
Majurintie 10,
25250 Märynummi
Puh. 02-7360 071 (k),
02-772 4243 tai 7725 (t)

Jäsenet:

Katri Hämäläinen, Vuolletie 6 A, 32800 Kokemäki,
Puh. 02-5464 659 (k)

Terttu Nuutinen, Alatie 11,
77700 Rautalampi,
Puh. 017-530 135 (k)

Kaija Paakkonen,
Pajakatu 2 A,
45100 Kouvola,
Puh. 05-312 1078

Harri Vesterinen,
Hietaniemenkatu 14 A/
517,00100 Helsinki,
Puh. 040-5121 686

e-mail: harri.vesterinen@helsinki.fi

Jorma Vesterinen,
Taimenpolku 12,
54915 Saimaanharju,
Puh. 05-414 2752

Lasse Vesterinen,
Kurjenpolvi 4,
44500 Viitasaari
Puh. 014-572 302 (k)

Reino Vesterinen,
Käenkatu 3 H 34,
55120 Imatra
Puh. 05-431 8057 (k),
040-544 8165

Seppo Vesterinen,
Toivontie 16, 24800 Halikko
Puh. 02-736 4387

Timo Vesterinen,
Porslahdentie 18 E 6,
00980 Helsinki

Puh. 09-3213 496 (k),
050-2471, e-mail:
timo.vesterinen@yle.fi

VESTERISTEN VIESTIN JAKELU

Lehti lähetetään sukuseuran jäsenille. Muille tilaamalla ilmaiseksi niin kauan kuin painosta riittää.

Tilaukset: Terttu Nuutinen, puh. 017-530 135
Timo Vesterinen, puh. 09-321 3496

Painopaikka: Painotalo RePe Oy, 2001

ISSN 1457-8247

MUISTITHAN ILMOITTA
MAHDOLLISEN
OSOITTEENMUUTOKSEN!

VESTERISTUOTTEITA LAHJAKSI TAI OMAKSI ILOKSI

UUUUUS!

Justiina Westerinen:
KONSTAN KRONIKKA
450 vuotta Westerisiä

Joulutarjouksena suoraan tekijältä á mk 100 + postikulut
Vuoden 2002 alusta á € 20
(kirjan esittely toisaalla tässä lehdessä)

VESTERISTEN SUKUKIRJA 1994

Toim.: Justiina Westerinen
á mk 140 + postikulut

Yli 6000 Vesteristä/Westeristä alkaen 1500-luvulta

VESTERISTEN PÖYTÄVIIRI á mk 130
VESTERISTEN ULKOVIIRI á mk 300
HOPEINEN RINTAMERKKI á mk 50

Tiedustelut ja tilaukset
Timo Vesterinen
09-3213 496

ps. uudet eurohinnat saatte
kevään jäsenkirjeessä

Viaporissa vuosina 1831-33 Paavo käyttäytyi hyvin. Ennen kuin Paavo vapautui Viaporista vankilan johto lähetti Vaasan hovioikeudelle kirjeen hänen käyttäytymisestään vankeusaikana mainiten, että siinä ei ollut mitään moitittavaa.

Paavon vapautumisen jälkeisestä ajasta Lappalainen ei kirjassaan kerro mitään. Liekö Viapori katkaissut rosvonuran lopullisesti? Tarkemmat tiedot Paavon myöhemmistä vaiheista puuttavat. Suonenjoen kuolleista ei hänen nimeään löydy, myöskään syntyneissä ei mainita hänen lapsiaan. Esikoistyttö Klaara Vilhelmiina on mennyt naimisiin ja perustanut perheensä Karttulaan. Ehkä se on suunta, josta Paavon vaiheiden selvittämisestä tulisi jatkaa.

Justiina Westerinen